

Arrest

nr. 349 632 van 1 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. ODITO MULENDA
Auguste Reyerslaan 106
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 4 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 april 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. ODITO MULENDA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 september 2019 diende verzoeker een visumaanvraag in met het oog op het volgen van studies in België. Deze aanvraag werd geweigerd op 19 november 2019.

1.2. Verzoeker verklaart op 19 februari 2020 in België te zijn aangekomen.

1.3. Op 4 maart 2020 diende verzoeker een aanvraag in tot machtiging tot verblijf in het kader van zijn studies. Hij werd op 9 juni 2020 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2020, die nadien werd verlengd tot 31 oktober 2021.

1.4. Op 8 april 2022 werd aan verzoeker een beslissing tot weigering van de verlenging van zijn verblijf als student betekend, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*).

1.5. Op 14 juni 2023 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Met het arrest nr. 298 067 van 30 november 2023 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen die beslissing.

1.6. Op 16 januari 2024 diende verzoeker een aanvraag in tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 19 augustus 2024 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Diezelfde datum werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Met het arrest nr. 343 932 van 31 maart 2026 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 19 augustus 2024 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard, evenals het daaraan gekoppelde bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 4 november 2024 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische partner.

1.8. Op 28 april 2025 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“RECTO

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.11.2024 werd ingediend door:

Naam: K. T.

Voorna(a)m(en): G.

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: (...)1987

Geboorteplaats: Douala

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn wettelijke geregistreeerde partner, de genaamde S. A. S. (RR. (...)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden volgende bewijzen voorgelegd:

- *Stukken m.b.t. tewerkstelling en studies van betrokkene*
- *Attest leefloon op naam van de referentiepersoon: hieruit blijkt dat de referentiepersoon van 01.10.2024 – 31.12.2024 leefloon heeft ontvangen. Deze bestaansmiddelen worden echter niet in overweging genomen, daar dit wordt uitgesloten door de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.*
- *Arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon van tewerkstelling bij ‘CSAD’*

Vooreerst wat betreft de documenten m.b.t. de bestaansmiddelen van de moeder van betrokkene. Er kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet betrokkene zelf (zie Raad van State van 02.03.2023 (arrestnummer 255.940): "Bij de behoefteanalyse (artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet) wordt op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het referentiebedrag (namelijk 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 'betreffende het recht op maatschappelijke integratie' en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van deze wet) toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest met schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet geoordeeld dat de huidige verzoekende partij voor het maken van de behoefteanalyse rekening moest houden met de eigen inkomsten van huidige verweerder."

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werd door betrokkenen slechts een arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon neergelegd. Dit is geenszins voldoende om te voldoen aan bovenstaande voorwaarden. Op basis van een arbeidsovereenkomst kan niet blijken welke netto inkomsten de referentiepersoon genereert. Op de arbeidsovereenkomst wordt louter een bruto bedrag vermeld. Dit bedrag kan niet in aanmerking worden genomen.

De bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter is bijgevolg niet voldaan.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en op het netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, en kan er niet beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

2.2. Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing."

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 20 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

“Sous toutes réserves généralement quelconques, sous réserve d'explications complémentaires en tous mémoires ultérieurs et sous réserve de la production du dossier administratif complet, le recours en annulation initié par le requérant tient du moyen unique tiré :

- De la violation combinée des articles 2 à 3 de la loi de 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ; de la violation de principes généraux de bonne administration, dont le principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause et de l'article 40 ter, § 2, 1° de la loi du 15.12.1980;

- De la violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales ;

En ce que la partie adverse a motivé sa décision comme suit : (Cf. décision en annexe, pièce 1).

Première branche ;

S'agissant de la violation des articles 2 à 3 de la loi de 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;

Attendu selon la partie adverse, la demande du requérant est rejetée parce que le concerné ne remplirait pas les conditions pour bénéficier du regroupement familial en qualité de membre de citoyen de l'Union européenne au motif que sa conjointe belge ne disposerait pas de moyens de subsistance suffisants, stables et réguliers conformément à l'article 40 ter de la loi du 15.12.1980.

Alors que, Attendu que cette décision est insuffisamment motivée en ce sens qu'elle n'est pas conforme à la réalité de sorte que la partie adverse a méconnu son obligation de motivation formelle.

Qu'en effet, il a établi preuve à l'appui que la conjointe du requérant qui est belge dispose d'un travail qui lui procure un revenu suffisant, stable et régulier au point que son conjoint ne pourrait devenir une charge pour les pouvoirs publics. Que les fiches de paie de la conjointe du requérant démontrent que celle-ci bénéficie d'un revenu net de plus ou moins 2150, 00 euros net mensuellement.

Que compte tenu de la situation du requérant et de sa conjointe belge, il ne saurait être contesté que la preuve des moyens de subsistance suffisant, stable et régulier est établie et que ce montant est au moins égal à 120 % du montant visé à l'article 14, § 1er, 3° de la loi du 26 mai 2002 relative à l'intégration sociale.

Que la preuve du soutien financier de la mère du requérant versée au dossier tend simplement à reconsidérer l'évaluation des besoins du concerné et de sa conjointe de sorte que si la partie adverse refuse de le prendre en considération dans les calculs de 120 % du revenu d'intégration social, elle doit constater que les besoins en question sont assurés en partie par le soutien d'un tiers.

Attendu que les articles 2 et 3 la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs disposent : « art.2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle. Article 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate » ;

Que l'obligation du contrôle de la motivation d'une décision prise par une autorité administrative consiste à opérer une double vérification :

- La première relative à l'existence dans l'instrumentum de l'acte administratif d'une motivation en ce entendu la mention du fondement juridique de la décision ainsi que les éléments des faits pris en compte pour justifier la décision prise (a) ;

- La seconde consiste à vérifier si au terme des éléments pris en compte par l'administration (laquelle doit au demeurant prendre en considération tous les éléments de la cause), cette dernière a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis. (b) Que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est-à-dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondements de cet acte.

Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels. Que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (D. Lagasse, La loi du 29/7/1991, J.T., 1991, p. 737). Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de la contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842).

Qu'à la lecture des travaux préparatoires à l'adoption de cette loi, les auteurs de celle-ci estiment que l'exigence ainsi consacrée présente divers avantages.

« À l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire. Envisagée du côté de l'administration, la motivation a pour effet de rendre les relations avec les administrés plus aisées en permettant à l'autorité d'user de plus de persuasion que de coercition. De plus, elle facilite le contrôle exercé par l'autorité supérieure ou de tutelle sur l'autorité subordonnée »².

« Que la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision »³.

Que s'agissant de la portée de l'obligation de motivation formelle, le Conseil de céans a déjà pu préciser dans un arrêt du 29 juin 2010 (n° 45.618) que « l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la requérante, mais n'implique que l'obligation d'informer la requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fût-ce de façon implicite, mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé. Pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre à l'intéressé de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. Est suffisante la motivation de la décision qui permet à l'intéressé de connaître les raisons qui l'ont déterminée alors que l'autorité n'a pas l'obligation d'explicitier les motifs de ses motifs ».

« L'objectif de la motivation formelle consiste à informer l'administré des raisons pour lesquelles la décision a été prise de telle sorte qu'il puisse, au moyen des voies de droit mises à sa disposition, se défendre contre cette décision en montrant que les motifs qui lui sont révélés par la motivation ne sont pas fondés. » (CE, n° 39.161, 3 avril 1992, RONDELEZ) ;

Que l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs stipule que : « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate » ;

Qu'il est de principe admis que la motivation « doit être suffisante, c'est-à-dire complète, précise et non équivoque » (M. HANOTIAU, Le Conseil d'État, juge de cassation administrative, in le citoyen face à l'administration- Commissions et juridictions administratives : quels droits de la défense, Liège, Éditions du Jeune Barreau de Liège, 1990, p.151) ;

Que tout acte administratif doit ainsi être fondé, à l'appui du dossier administratif, sur des motifs exacts, pertinents et légalement admissibles que le dossier administratif doit révéler. Il a en ce sens été décidé que « le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation ; la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend adéquatement, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (CE, 2 juin 2003, n° 120.10, CE, 5 avril 2002, n° 105.385) ;

Qu'autrement dit, « des circonstances établies en fait, et dont on comprend qu'elles aient conduit l'administration à agir comme elle l'a fait, peuvent ne pas être reconnues comme motifs valables si elles ne sont pas de celles qu'il est permis de prendre en considération » (la motivation formelle des actes administratifs – Loi du 29 juillet 1991, actes de la journée d'étude du 8 mai 1992, Faculté de Namur, p. 131) ;

Que s'il est requis que la motivation permette au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de la contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842), dans le cas d'espèce il n'en est rien ;

Que si la partie adverse estimait n'avoir aucune idée exacte du montant exacte du revenu net de la personne de référence comme elle le prétend il lui revenait en sa qualité d'administration de solliciter l'éclaircissement nécessaire à ce sujet. C'est en effet, en cela aussi que consiste la bonne administration.

Que par ailleurs, rien dans la décision attaquée ne permet de conclure que la partie adverse a tenu compte « des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille » selon les termes de l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la loi précitée du 15 décembre 1980 alors que l'ampleur des besoins peut être très variable selon les individus, comme l'a rappelé la Cour de Justice de l'Union européenne dans l'arrêt Chakroun (arrêt du 4 mars 2010, rendu dans l'affaire C-578/08, § 48). Au contraire d'un tel examen concret, la partie défenderesse se borne en effet à énumérer les divers frais et charges auxquels doit faire face un ménage, sans aucune indication précise, ni même estimation, de leurs montants respectifs. La partie adverse a donc méconnu la portée de l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la loi précitée du 15 décembre 1980 (En ce sens, CCE, arrêt n°118014 du 30.01.2014) ;

Que n'ayant pas agi de la sorte, la partie adverse a manqué à son devoir de diligence et de minutie. Que cette décision doit être annulée de ce fait.

Deuxième branche ;

S'agissant de la violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales ;

Attendu que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme consacre le droit à une vie privée et familiale, à l'instar de l'article 22 de la Constitution, et est libellé comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Que l'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie privée » ni celle de « vie familiale ».

Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

Que la Cour européenne des droits de l'homme considère cependant que la notion de vie privée est « une notion large, non susceptible d'une définition exhaustive (Niemiets c. Allemagne, § 29 ; Pretty c. Royaume-Uni, § 61 ; Peck c. Royaume-Uni, § 57), qui peut « englober de multiples aspects de l'identité physique et sociale d'un individu » (S. et Marper c. Royaume-Uni [GC], § 66) » ainsi que « le droit pour tout individu d'aller vers les autres afin de nouer et développer des relations avec ses semblables et le monde extérieur, soit le droit à une « vie privée sociale » (Bărbulescu c. Roumanie [GC], § 71 ; Botta c. Italie, § 32) »4, y compris dans le domaine professionnel et commercial.

Que dans sa jurisprudence, la Cour européenne des droits de l'homme relève que « c'est dans le cadre de leur travail que la majorité des gens ont beaucoup, voire le maximum, d'occasions de resserrer leurs liens avec le monde extérieur (Niemiets, précité, § 29). » (arrêt Bărbulescu c. Roumanie, 5 septembre 2017, § 71). La notion inclut donc les activités professionnelles et les activités qui ont lieu dans un contexte public (arrêt López Ribalda et autres c. Espagne, 17 octobre 2019, § 88).

Que relevons également que si l'article 8 de la Convention ne peut être interprété comme garantissant, en tant que tel, le droit à un type particulier de titre de séjour, la Cour EDH considère que la solution proposée doit permettre à l'individu concerné d'exercer sans entrave son droit à la vie privée et/ou familiale (B.A.C. c. Grèce, § 35 ; Hoti c. Croatie, § 121).

Que la Cour estime ainsi que:

« L'article 8 protège le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu, il faut accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les immigrés établis et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8. »

Qu'en l'espèce, il n'est pas contestable que la demande de la partie requérante concerne bel et bien le droit à la vie privée au sens de l'article 8 en Belgique parce qu'il s'agit du regroupement familial.

Qu'à l'appui de sa demande, le requérant a apporté les éléments de preuve substantielles tendant à prouver qu'il ne saurait constituer une charge pour le service social belge notamment parce que sa conjointe belge disposait d'un travail qui lui procure un revenu conséquent.

Que dans ces circonstances, le droit à la vie privée et familiale doit l'emporter sur les détails insignifiants auxquels la partie adverse voudrait pourtant accorder une primauté sans aucune nécessité dans une société démocratique ;

Que force est de constater que l'appréciation faite de certaines exigences découlant de l'article 40 ter de la loi du 15.12.1980 tend à réduire à néant les prérogatives découlant de l'article 8 de la CEDH sans que cela puisse être objectivement justifié autrement que par une application aveugle de la loi de police ;

Qu'en effet le droit à la vie privée et familiale est consacré notamment par des textes nationaux et européens (articles 22 de la Constitution et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme) qui priment sur les autres textes légaux (C.E., arrêts, n°62.921, 62.922 du 05/10/1996 et n°216.837 du 13/12/2011) ;

Que l'ingérence dans la vie privée et familiale n'est possible que dans les conditions strictes admises dans une société démocratique conformément à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme notamment ;

Que l'article 8 CEDH dispose : « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui » ;

Que l'article 22 de la Constitution : « Chacun a droit au respect de sa vie privée et familiale, sauf dans les cas et conditions fixées par la loi. La loi, le décret ou la règle visée à l'article 134 garantissent la protection de ce droit » ;

Que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué ;

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, §25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, §34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21) ;

Qu'en l'espèce la décision de la partie adverse constitue sans nul doute une ingérence dans la vie privée et familiale du requérant en empêchant le regroupement familial sans une motivation adéquate. Qu'au regard des éléments en présence au cas d'espèce, rien ne permettrait de soutenir que l'ingérence orchestrée par la partie adverse dans la vie privée et familiale pourrait être conforme à la lettre et à l'esprit des dispositions protectrices de ces droits ;

Que votre Conseil insiste sur le fait que, compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la C.E.D.H., tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka /Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029) ;

Qu'en effet, dans un arrêt du 04 avril 2023 (requête n°7246/20), la Cour EDH rappelle que, si l'article 8 a essentiellement pour objet de prémunir l'individu contre les ingérences arbitraires des pouvoirs publics, il ne se contente pas de commander à l'État de s'abstenir de pareilles ingérences : à cet engagement plutôt négatif s'ajoutent des obligations positives inhérentes à un respect effectif de la vie privée ;

Que la frontière entre les obligations positives et les obligations négatives de l'État au titre de l'article 8 de la Convention ne se prête pas à une définition précise, mais les principes applicables dans le cas des premières sont comparables à ceux valables pour les secondes ; Pour déterminer si une obligation – positive ou négative – existe, il faut prendre en compte le juste équilibre à ménager entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu (voir, entre autres aussi, Söderman c. Suède [GC], n° 5786/08, § 78, CEDH 2013, et X, Y et Z c. Royaume-Uni, 22 avril 1997, § 41, Recueil des arrêts et décisions 1997-II) ; Que la Cour de Strasbourg a en effet affirmé, dans l'arrêt Rees du 17 octobre 1986 que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'Etat, il fallait avoir égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu et que les critères formulés à l'article 8§2 offraient, sur ce point, des indications fortes utiles.

Qu'il est reconnu que les autorités publiques doivent s'abstenir passivement de porter atteinte à la liberté reconnue aux individus de mener leur vie privée et familiale. Mais ces autorités doivent aussi parfois agir de façon active aux fins de rendre effective la possibilité pour les individus de mener leur vie familiale.

Qu'une ingérence dans l'exercice de ce droit ne serait justifiée que pour autant qu'elle poursuive l'un des buts autorisés par la Convention et qu'elle soit « nécessaire dans une société démocratique ». De plus, il faut que la limitation à l'exercice du droit au respect de la vie familiale soit « proportionnée », c'est à dire qu'elle réalise un équilibre entre l'ampleur de l'atteinte à la vie familiale et/ou privée et la gravité du trouble causé à l'ordre public.

Que comme l'a souligné le Conseil d'Etat, en son arrêt du 25 septembre 19867, « l'autorité nationale doit ménager un juste équilibre entre les considérations d'ordre public qui sous- tendent la réglementation de l'immigration et celle non moins importante relative à la protection de la vie privée et familiale ».

Qu'en l'espèce, la décision de la partie adverse empêchant le regroupement familial sur base d'une appréciation exagérément pointilleuse est attentatoire au droit à la vie privée et familial du requérant ; Que la décision querellée devra être annulée de ce fait."

3.2.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover

hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de genoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven weergeeft op grond waarvan zij is genomen. Zij verwijst expliciet naar artikel 40ter, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en motiveert dat op basis van het geheel van de beschikbare gegevens niet kan worden beoordeeld of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verwerende partij preciseert dat ter staving van deze bestaansmiddelen enkel een arbeidsovereenkomst werd voorgelegd, waaruit het netto inkomen niet kan worden afgeleid, en dat de voorgelegde middelen uit een leefloon wettelijk zijn uitgesloten.

Daarnaast wordt gemotiveerd dat, bij gebrek aan vaststelbare bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, geen aanleiding bestaat om een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van die wet te verrichten.

Deze motieven kunnen op eenvoudige wijze uit de bestreden beslissing worden afgeleid, zodat verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de redenen van de weigering en heeft kunnen nagaan of het zinvol was deze beslissing aan te vechten met de rechtsmiddelen waarover hij beschikt. Aldus is voldaan aan het doel en de draagwijdte van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De aangevoerde grieven betreffen in hoofdzaak de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht, samen gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die de beslissing in rechte kunnen dragen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Bij dit toezicht treedt de Raad niet op als feitenrechter: hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid tot haar feitenvaststelling is kunnen komen, of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die daarmee onverenigbaar zijn, en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk heeft beslist (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betoogt dat verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat niet kan worden beoordeeld of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Hij voert aan dat zijn Belgische partner inkomsten verwerft en dat deze volgens hem volstaan om aan de wettelijke bestaansmiddelenvoorwaarde te voldoen, waarbij hij in dit verband in het bijzonder verwijst naar loonfiches van zijn partner.

Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet luidde op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;"

De Raad merkt op dat artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet vereist dat wordt aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij de beoordeling dient te gebeuren op basis van het nettobedrag, alsook de aard en regelmatigheid van deze middelen, en waarbij inkomsten uit een leefloon uitdrukkelijk buiten beschouwing moeten worden gelaten. Deze bepaling veronderstelt dat het bestuur op basis van de voorgelegde stukken kan beschikken over voldoende concrete en verifieerbare gegevens om deze wettelijke criteria te toetsen.

In casu heeft verwerende partij vastgesteld dat de voorgelegde arbeidsovereenkomst geen gegevens bevat waaruit het nettobedrag van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon kan worden afgeleid, en dat inkomsten uit een leefloon wettelijk niet in aanmerking kunnen worden genomen. In het licht van deze vaststellingen heeft verwerende partij geoordeeld dat zij op basis van het voorliggende dossier niet kon beoordelen of aan de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet was voldaan.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur heeft voorgelegd waarin een maandelijks brutobedrag is vermeld. Voorts blijkt dat verzoeker bijkomende stukken heeft neergelegd die betrekking hebben op zijn opleiding, zijn inschrijving in een onderwijsinstelling, zijn aansluiting bij een ziekenfonds als persoon ten laste, en ter staving van zijn duurzame relatie met de Belgische referentiepersoon, zoals een attest van wettelijke samenwoning, een geregistreerde huurovereenkomst en een verslag van woonstcontrole. Daarnaast bevat het dossier een attest van het OCMW waaruit blijkt dat aan de referentiepersoon in de periode voorafgaand aan de aanvraag een leefloon werd toegekend, alsook een paspoort en een betalingsbewijs inzake de aanvraag gezinshereniging.

De Raad stelt vast dat verwerende partij zich in haar oordeel heeft gesteund op vaststellingen die rechtstreeks voortvloeien uit het administratief dossier. Dat verzoeker het oneens is met dit oordeel en meent dat de voorgelegde stukken volstonden, volstaat niet om aan te tonen dat verwerende partij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of deze op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld.

Voor zover verzoeker aanvoert dat uit loonfiches van zijn partner een maandelijks netto-inkomen van ongeveer 2.150 euro blijkt, stelt de Raad vast dat verzoeker dergelijke loonfiches niet heeft voorgelegd, noch bij zijn aanvraag, noch bij zijn verzoekschrift. De blote bewering dat zulke stukken een bepaald netto-inkomen zouden aantonen, volstaat niet om de vaststelling van verwerende partij te weerleggen dat het nettobedrag van de inkomsten van de referentiepersoon op grond van de neergelegde stukken niet kon worden bepaald. Ten overvloede merkt de Raad op dat hij, ook indien dergelijke stukken voor het eerst bij het verzoekschrift zouden zijn neergelegd, daarmee geen rekening zou kunnen houden, nu hij de wettigheid van de bestreden beslissing beoordeelt op grond van de gegevens waarover het bestuur beschikte op het ogenblik van het nemen van die beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat verwerende partij zich had moeten informeren over het concrete nettobedrag van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon, merkt de Raad op dat artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet de bewijslast met betrekking tot de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon in de eerste plaats bij de verzoeker legt, die moet aantonen dat aan de bestaansmiddelenvoorwaarde is voldaan. Deze bepaling verplicht het bestuur niet om, bij gebreke aan voldoende onderbouwende stukken, ambtshalve bijkomende inlichtingen in te winnen. De zorgvuldigheidsplicht geldt overigens niet enkel ten aanzien van de overheid, maar evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige, van wie redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij alle nuttige stukken aanbrengt opdat het bestuur kan beoordelen of aan de wettelijke voorwaarden is voldaan.

Verzoeker voert voorts aan dat de financiële ondersteuning door zijn moeder aantoonde dat de behoeften van hemzelf en zijn partner gedeeltelijk worden gedekt, zodat hiermee rekening diende te worden gehouden bij de beoordeling van zijn situatie.

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat, gelet op het feit dat niet kan worden vastgesteld of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, er geen behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet dient te worden verricht.

Uit de bewoordingen van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat de verplichting om een behoefteanalyse te verrichten slechts aan de orde is indien wordt vastgesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen. In het voorliggende geval heeft verwerende partij evenwel niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon ontoereikend zijn, maar wel dat op basis van de neergelegde stukken niet kan worden vastgesteld of aan de bestaansmiddelenvoorwaarde is voldaan. Een behoefteanalyse veronderstelt immers dat de in aanmerking

komende bestaansmiddelen van de referentiepersoon vaststaan, zodat deze kunnen worden afgewogen tegen de concrete behoeften van het gezin. Nu verzoeker geen verifieerbare gegevens over het nettobedrag van die bestaansmiddelen heeft voorgelegd, ontbreekt de feitelijke grondslag om een dergelijke analyse te verrichten. In een dergelijke hypothese is artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet niet van toepassing.

Voor zover verzoeker zich beroept op financiële ondersteuning door zijn moeder, volstaat de vaststelling dat dit element pas relevant zou kunnen zijn in het kader van de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Zoals hiervoor is vastgesteld, wordt die fase *in casu* niet bereikt, nu niet kon worden vastgesteld of aan de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voldaan. De vraag of, en in welke mate, bij een behoefteanalyse rekening kan worden gehouden met bestaansmiddelen die niet door de referentiepersoon zelf worden gegenereerd, is in deze zaak dan ook niet aan de orde. Bovendien blijkt niet dat verzoeker deze ondersteuning met concrete stukken heeft aangetoond en beperkt hij zich tot een loutere bewering.

Waar verzoeker onder verwijzing naar het arrest "*Chakroun*" van het Hof van Justitie (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, § 48) aanvoert dat de omvang van de behoeften per individu kan verschillen en dat verwerende partij een concrete behoefteanalyse diende te maken, stelt de Raad vast dat dit betoog de toepasselijkheid van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet veronderstelt. Zoals hiervoor is vastgesteld, is die bepaling *in casu* niet aan de orde. Het aangehaalde arrest, dat betrekking heeft op de wijze waarop een behoefteanalyse moet worden gevoerd, kan verzoeker dan ook niet dienstig zijn.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

3.2.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Hij betoogt dat de bestreden beslissing een ongerechtvaardigde inmenging vormt in zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven. Volgens hem werd geen correcte beoordeling gemaakt van zijn situatie en heeft de verwerende partij de toepasselijke wettelijke bepalingen op een te strikte en formalistische wijze toegepast.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

In het geval van een vreemdeling die niet eerder tot verblijf werd toegelaten, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing dient te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve

verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker in België een gezinsleven heeft opgebouwd, stelt de Raad vast dat verzoeker zich in zijn betoog hoofdzakelijk beperkt tot algemene beschouwingen en niet concreet aantoonst in welke mate de bestreden beslissing een disproportionele inmenging vormt in dit gezinsleven. Meer bepaald brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat het gezinsleven niet elders kan worden uitgeoefend, noch dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan die een voortzetting ervan buiten België verhinderen.

De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker het ingeroepen gezinsleven met de Belgische referentiepersoon heeft opgebouwd op een ogenblik waarop zijn verblijf precair was. De verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd nadat verzoekers verblijf als student was verstreken en nadat hem een beslissing tot weigering van verlenging van dat verblijf, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, was betekend, zodat verzoeker geen verblijfsrecht had op het ogenblik waarop hij dit gezinsleven aanging. Verzoeker en de Belgische referentiepersoon wisten aldus dat hun relatie zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoeker geen verblijfsrecht op het Belgisch grondgebied had. Overeenkomstig de hiervoor aangehaalde rechtspraak kan in dergelijke omstandigheden slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een positieve verplichting in de zin van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen, en verzoeker brengt geen elementen aan die op dergelijke uitzonderlijke omstandigheden wijzen.

Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing dat geen verwijderingsmaatregel werd genomen, zodat niet is aangetoond dat verzoeker wordt verplicht om het grondgebied te verlaten of dat zijn gezinsleven effectief onmogelijk wordt gemaakt.

In deze omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging vormt in het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT